

MÜZİK ÖĞRETİM TASARIMI GELİŞTİRME ÇALIŞMASI ÇERÇEVESİNDE TEZ YAZMA SÜRECİNE YELKEN AÇMAK: OTOETNOGRAFIK BİR YOLCULUK¹

SAILING THROUGH THE THESIS WRITING PROCESS WITHIN THE FRAMEWORK OF MUSIC INSTRUCTIONAL DESIGN DEVELOPMENT: AN AUTOETHNOGRAPHIC JOURNEY

Yasemin AYDIN

Hacettepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü,
Eğitim Programları ve Öğretimi ABD
yaseminkuzgun1@gmail.com
ORCID: 0000-0003-2620-8427

Seval FER

Hacettepe Üniversitesi, Eğitim Fakültesi,
Eğitim Programları ve Öğretimi ABD
seval.fer@gmail.com
ORCID: 0000-0002-9577-2120

ÖZ

ABSTRACT

Geliş Tarihi:

18.01.2025

Kabul Tarihi:

28.05.2025

Yayın Tarihi:

27.06.2025

Anahtar Kelimeler

Anlatı Araştırması,
Otoetnografi,
Öğretim Tasarımı,
Müzik Eğitimi,
Gelişmeye Açık
Alan,
Yaşamdaşlık Kültürü

Keywords

Narrative Inquiry,
Autoethnography,
Instructional Design,
Music Education,
Zone of Proximal
Development,
Culture of
Coexistence

Bu çalışma, araştırmacının tez yazma ve müzik öğretim tasarımı geliştirme sürecindeki deneyimlerini, anlatı araştırmasının otoetnografi türüyle incelemeyi amaçlamaktadır. Söz konusu süreçte karşılaşılan sorunlar ve geliştirilen çözüm önerileri, kuramsal ve uygulamalı düzeyde önemli çıkarımlar sunmaktadır. Araştırma sürecinde yaşanan güçlükler, fırsatlar ve öğrenme deneyimleri; Vygotsky'nin Gelişmeye Açık Alan ve sosyal etkileşim temelli yaklaşımı ile Kılıç'ın Yaşamdaşlık kültürü anlayışı çerçevesinde ele alınmıştır. Veriler, araştırmacının tuttuğu yansıtıcı günlüklerden elde edilmiş; bu günlükler otoetnografik yöntemle analiz edilmiştir. Süreç, bir gemi yolculuğu metaforuyla yapılandırılmış ve Clandinin ile Connelly'nin üç boyutlu anlatı analizi modeli (etkileşim, süreklilik ve durum) ile Creswell'in kronolojik deneyim dizilimi yaklaşımı (geçmiş, şimdi ve gelecek) temelinde değerlendirilmiştir. Araştırma bulguları, tez yazım sürecinde danışman rehberliğinin ve akran desteğinin belirleyici bir rol oynadığını ortaya koyarken; ekonomik koşulların yanı sıra değişen bölgesel ve küresel dinamiklerin yol açtığı belirsizliklerin, araştırma sürecini zorlaştıran önemli etmenler arasında yer aldığını göstermektedir.

This study aims to explore the researcher's experiences during the thesis writing and the development of a music instructional design through the autoethnographic approach within the framework of narrative inquiry. The complex, multilayered problems encountered and the solutions developed throughout this process provide meaningful insights at both theoretical and practical levels. The challenges, opportunities, and learning experiences were interpreted through the lens of Vygotsky's concept of the Zone of Proximal Development and his sociocultural perspective on learning, along with Kılıç's notion of the culture of coexistence (*yaşamdaşlık kültürü*). Research data were drawn from reflective journals kept systematically by the researcher and analyzed within an autoethnographic framework. The entire process was conceptualized metaphorically as a ship voyage, and analyzed using Clandinin and Connelly's three-dimensional narrative analysis model—comprising interaction, continuity, and situation—together with Creswell's temporal narrative structure based on past, present, and future. The findings highlight the critical role of advisor guidance and peer support in navigating the thesis journey, while also revealing that economic constraints and the uncertainties brought by shifting regional and global dynamics significantly shaped and challenged the research process.

DOI: <https://doi.org/10.30783/nevsosbilen.1622475>

Atıf/Cite as: Aydın, Y. & Fer, S. (2025). Müzik öğretim tasarımı geliştirme çalışması çerçevesinde tez yazma sürecine yelken açmak: Otoetnografik bir yolculuk. *Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi SBE Dergisi*, 15(2), 1051-1067.

¹ Bu makale, Hacettepe Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü bünyesinde Prof. Dr. Seval Fer danışmanlığında Yasemin Aydın tarafından yürütülen ve 2025 yılında tamamlanan 'Armonik Yaşamdaş Temelli Etkileşimsel Öğretim Tasarımı' başlıklı doktora tezinden türetilmiştir.

Giriş

“Hayatımı genişleyen halkalar içre yaşarım ben, nesneler üzre açılan birim birim. Sonuncuyu, belki, başarmak gelmez elimden fakat denemek isterim”. Şair Rilke’nin bu sözleri bana doktora başlama motivasyonumu ve içinde bulunduğum süreci anlatıyor. Kendimi nasıl keşfederim? Toplum için nasıl bir yarar sağlayabilirim? Müzik eğitiminin sorunlarını nasıl keşfederim? Daha iyi nasıl öğrenirim, öğretirim? Tüm bu sorular ve bu sorulardan doğan birçok başka sorular, bu sürecin izinde peşi sıra geldi. Gelen sorularla birlikte okumalarım arttı ve doktora yapma kararı almama neden oldu.

Birey olarak her zaman kendimi keşfetme çabası içinde oldum. Sanıyorum ki bu çaba, hayat boyu süren bir yolculuk olarak devam edecek. Bu yolculuk boyunca, ilgi alanlarımı, yeteneklerimi ve değerlerimi anlamak için içsel keşif yapmak kaçınılmaz görünüyor. Bu nedenle, kendi potansiyelimi geliştirmek ve kişisel gelişimimi desteklemek amacıyla öğrenim hayatıma ara vermeden devam ettim. Lisans ve yüksek lisans eğitimlerimin ardından doktora sürecimi de tamamlayarak akademik yolculuğumu ileri bir aşamaya taşıdım. Temel motivasyonum, potansiyelimi geliştirerek uzmanlaştığım alanlarda topluma katkı sağlamaktır. Müzik eğitimi alanında uzmanlaşan bir araştırmacı olarak, bu alandaki sorunları derinlemesine keşfetmek ve çözüm üretmek amacıyla doktora başladım.

Müzik eğitimi, yalnızca öğretimsel yönüyle değil; aynı zamanda bireylerin sosyal ve kültürel değerleri anlamalarında da önemli bir işlev üstlenmektedir (Uçan, 2018; Reimer, 2003; Elliott, 1995). Bu çok boyutlu yapının bireysel ve toplumsal düzeyde daha iyi kavranabilmesi için, alana özgü nitelikli bilimsel kaynakların üretilmesi ve bu doğrultuda öğretim programlarının geliştirilmesi gerekmektedir (Fer, 2019; Eisner, 2002). Bu bağlamda, müzik eğitiminin kuramsal temellerini derinlemesine incelemek ve alana bilimsel katkı sunabilecek bir bakış açısı geliştirmek amacıyla lisansüstü eğitime yöneldim. Süreç içerisinde edindiğim deneyimler, araştırma ilgilerim ve yüksek lisans döneminde kazandığım bilgi birikimi doğrultusunda, doktora öğrenimimi Eğitim Programları ve Öğretimi alanında sürdürme kararı aldım. Doktora süreci biraz daha karmaşıktı. Yeni bir alan, farklı bir üniversite, yeni öğretim üyeleri ve arkadaş çevresi ile karşı karşıyaydım. Süreç; yorucu, fedakârlık ve emek isteyen uzun bir yolculuktu. Kafamda pek çok soru vardı ve bu soruların yanıtlarını bulmak, ciddi bir zaman ve çaba gerektiriyordu. Ailemden, sosyal çevremden ve ekonomik olanaklarımdan çeşitli düzeylerde fedakârlık etmem gerekti. Bu zorlukların üstesinden gelebilmek için yalnızca içsel motivasyonuma değil, aynı zamanda dışsal bir destek kaynağı olarak sosyal çevreme de ihtiyaç duydum. Bu noktada, en büyük desteği danışmanımdan ve akranlarımdan aldığımı belirtmeliyim. Bu deneyim, Vygotsky’nin bireyin gelişiminde sosyal etkileşimin belirleyici rolüne vurgu yapan yaklaşımıyla doğrudan ilişkilidir. Vygotsky’ye (2018) göre birey, Gelişmeye Açık Alan içerisinde, daha yetkin bireylerle kurduğu etkileşim yoluyla hem bilişsel hem de duyuşsal olarak gelişim gösterir. Benzer biçimde, Kılıç’ın (2020; 2024) Yaşamdaşlık kültürü anlayışı da bireyin yalnızca bireysel başarıya değil; anlamı, emeği ve duyguyu birlikte üretmeye dayalı bir varoluş biçimine ihtiyaç duyduğunu vurgular. Bu çerçevede, danışmanımla kurduğum rehberlik ilişkisi ve akranlarımla geliştirdiğim dayanışma ağı hem akademik başarıya hem de insanî bütünlüğe dayalı çok katmanlı bir gelişim ortamı sağlamıştır. Ancak bu sosyal ve etkileşimsel desteklerin etkinliği, bireyin içinde bulunduğu çevresel koşulların uygunluğuna da bağlıdır. Maddi imkânlar, yaşam koşulları, bölgesel farklılıklar ve küresel ölçekte yaşanan sınamalar gibi faktörler, bireyin Yaşamdaşlık temelli öğrenme topluluğuna tam anlamıyla katılımını etkileyen önemli unsurlardır. Dolayısıyla, gelişim ve öğrenme sürecinde bu çok boyutlu dinamiklerin bir arada ele alınması gerekmektedir.

Danışman desteği, lisansüstü tez yazma sürecinde araştırmacılar için kritik ve çok boyutlu bir rol üstlenmektedir (Merga vd., 2020; Maddineshat vd., 2019). Danışmanlar, kendi alanlarında derin bilgi ve deneyime sahip uzmanlar olarak, öğrencilere yalnızca disiplin bilgisi ve araştırma metodolojisi konusunda rehberlik etmekle kalmaz; aynı zamanda tez sürecinde karşılaşılabilecek zorluklara karşı psikolojik ve duygusal destek sağlarlar (Devos vd., 2017; Jones, 2013). Bu destek, öğrencilerin akademik yolculuklarında motivasyonlarını yüksek tutmalarına, özgüven geliştirmelerine ve bilinmeyen bir alana adım atarken karşılaşılabilecekleri belirsizlikleri aşmalarına yardımcı olur. Danışman-öğrenci etkileşimi, öğrencilerin kendi ilgi alanlarını keşfetmelerinde ve akademik kimliklerini oluşturmalarında önemli bir rol oynar. Ancak, danışman desteğinin yanı sıra, lisansüstü sürecin başarılı bir şekilde yürütülmesinde akran desteğinin de vazgeçilmez bir unsur olduğunu düşünüyorum.

Tez sürecinde, tez öğrencisinin akranlarıyla sohbet etmesinin ve bilgi alışverişinde bulunmasının, öğrencilerin motivasyonlarını artırmada önemli bir rol oynadığı söylenebilir (Hikmah vd., 2024; Mahadzir vd. 2021). Benzer süreçten geçen öğrenciler duygusal bağ kurmanın yanı sıra birlikte süreci tamamlama isteği geliştirirler (Maharani

vd. 2022; Kaakinen vd., 2023). Böylelikle süreci destekletici bir şekilde bitirme konusunda güçlü bir motivasyon sağlarlar. Doktora sürecinin tamamlanabilmesi için diğer önemli unsurlar ise maddi kaygılar, zaman yönetimi zorlukları ve beklenmedik çevresel sınamalar (örneğin Covid-19 pandemisi, doğal afetler gibi) gibi unsurlardır.

Doktora gibi uzun soluklu bir süreçte doktora öğrencisinin maddi kaygılarla uğraşması, tez yazma sürecine odaklanmasını zorlaştırabilir ve bu da akademik performanslarını etkileyebilir (Koşar& Ayanoglu, 2023; Alabi vd., 2019). Bunun yanı sıra akademik personel olmadan, özellikle doktora tezi gibi kapsamlı ve zaman alıcı bir süreci akademisyenlik dışında bir meslekte birlikte yürütmek, zaman yönetimi açısından doktora öğrencilerini zorlayabilir. Ayrıca doğal afetler gibi insanların hayatını beklenmedik bir anda değiştiren ve yıkıcı etkisi olan olaylar da süreci olumsuz etkileyebilecek koşullar arasındadır.

Doktora süreci, yalnızca akademik bir yeterlilik kazanımı değil, aynı zamanda bireyin çok katmanlı dönüşüm geçirdiği hem içsel hem de toplumsal olarak yeniden konumlandığı bir öğrenme yolculuğudur. Bu uzun soluklu süreçte, bireyin yaşamında çeşitli kırılmalar ve geçişler yaşanması kaçınılmazdır. Covid-19 pandemisi gibi tüm dünyayı etkileyen küresel krizler, ülkemizde büyük yıkıma yol açan 6 Şubat depremleri gibi toplumsal travmalar ya da evlilik hazırlıkları gibi bireysel değişim süreçleri, doktora öğrencisinin tez yazımına odaklanmasını zorlaştıran önemli etkenler arasında yer almaktadır. Nitekim, pandemi sürecinde pek çok lisansüstü araştırmacının tez çalışmalarını askıya aldığı ya da süreci tamamlamaktan vazgeçtiği, güncel araştırmalarda da vurgulanmaktadır (Donohue vd., 2021; Abadi vd., 2023). Bu bağlamda, doktoranın yalnızca bilişsel değil; aynı zamanda duygusal, sosyal ve kültürel düzeyde desteklenmesi, bu sürecin sürdürülebilirliği açısından yaşamsal bir önem taşımaktadır. Vygotsky'nin Gelişmeye Açık Alan yaklaşımı, bireyin gelişim potansiyelinin, sosyal etkileşimler ve daha yetkin bireylerle kurduğu ilişkiler aracılığıyla gerçekleştiğini ortaya koyar. Türker Kılıç'ın Yaşamdaşlık kültürü anlayışı ise bireyin öğrenme ve var olma süreçlerini, yalnızlık yerine birlikte var olmanın, karşılıklı etkileşimin ve çoklu sesliliğin beslediğini savunur. Bu iki yaklaşım birlikte ele alındığında, doktora süreci yalnızca bireysel bir çaba değil, aynı zamanda ortak bir yaşam alanının inşası olarak görülebilir.

Kendi deneyimime döndüğümde, tez yazımına devam etme motivasyonumun, kendimle ve çevremle kurduğum etkileşimlerle doğrudan ilişkili olduğunu gözlemledim. Otoetnografi yöntemi, bu çok katmanlı deneyimi hem bireysel hem de toplumsal bağlamıyla birlikte ele alabilmem için bir imkân sundu. Bu çalışmada, bir doktorant olarak hem tez yazım sürecine hem de bu sürecin içindeki duygusal ve sosyal etkileşimlere dair yaşantılarımı görünür kılmaya çalıştım. Bu çalışma, doktora tez süreci bağlamında bireysel ve sosyal dinamikleri merkeze alan otoetnografik bir yaklaşımla gerçekleştirilmiştir. Literatürde lisansüstü öğrencilerin yaşadıkları akademik, duygusal ve sosyal zorluklara ilişkin çok sayıda araştırma (Estupiñá vd., 2024; Mavrogalou-Foti vd.- 2024; Liv d., 2022) bulunmakla birlikte, bu süreci bireyin iç dünyasından hareketle, öz-anlatıya dayalı kuramsal bir çerçevede derinlemesine bir bakış açısıyla inceleyen çalışmalar sınırlıdır. Bu çalışma, araştırmacının kişisel deneyimlerini sosyal, kültürel ve pedagojik bağlamda yorumlayarak ele almasıyla, bu alandaki boşluğu doldurmaya yönelik önemli bir katkı sunmayı amaçlanmaktadır.

Çalışma, danışman ve akran desteği, ekonomik koşullar, salgın ve afetler gibi bölgesel ve küresel etkenlerin tez yazma sürecine etkisini bireysel deneyimle ilişkilendirerek ortaya koymakta ve Vygotsky'nin Gelişmeye Açık Alan sosyal etkileşim yaklaşımı ve Kılıç'ın Yaşamdaşlık kültürü çerçevesinde kavramsallaştırmaktadır. Bu yönüyle, otoetnografi yöntemi ile öğrenme kuramları arasında bir köprü kurarak hem kuramsal hem de yöntemsel bir yenilik sunmaktadır. Ayrıca, müzik eğitimi alanında öznel deneyimlerin bilimsel bir çerçevede ele alınmasının, bu disiplinin pedagojik ve toplumsal boyutlarına dair yeni tartışmalar açacağı düşünülmektedir.

Bireyin içsel yolculuğunun, sosyal bağlamlarla nasıl şekillendiğine dair sunulan bu otoetnografik anlatı gerek akademik danışmanlık süreçlerine gerekse lisansüstü tez yazımına ilişkin farkındalığı artırarak gelecekteki araştırmalar için özgün bir zemin oluşturma potansiyeli taşıyacağı düşünülmektedir.

Yöntem

Anlatı araştırmasının çıkışı günümüzden çok da uzak bir zamana değil, batı sosyolojisi ve psikolojisindeki hümanist sorgulamalara yönelik post-yapısalcı bir anlayışla 1990'lara dayanır (Squire vd, 2014). Anlatı araştırmasına ilişkin disiplinler arası çalışmalar 1993 yılında Sage Yayın tarafından, "Study of Lives" adlı yıllık seri ile teşvik edilmiştir (Josselson& Lieblich, 1993 akt. Ollerenshaw& Creswell, 2000). Anlatı araştırmasının eğitim araştırmalarında ilk kullanımı kısmen Jerome Bruner'ın "Act of Meaning" kitabı (Barrett& Stauffer, 2012)

ve eğitimciler D. Jean Clandinin ve Michael Connelly' nin Educaitonal Researcher'da (Eğitimsel Araştırmacı) yayınlanan "Anlatı soruları ve Deneyim Hikayeleri" adlı makalelerinde yer verilen deneyim kavramıyla 1990'lara dayanır. Deneyimlerin sosyal, kişisel bağlamda incelenmesi yoluyla bireylerin deneyimlerine ilişkin bilgi edinmek için anlatı araştırması kullanılır (Creswel, 2017). Anlatı araştırması, bireylerin deneyimlerine ilişkin bilgi edinmek amacıyla, bu deneyimlerin sosyal ve kişisel bağlamlarda incelenmesini sağlar (Creswell, 2017). Anlatı araştırmasının farklı türleri bulunmakta olup, bunlardan biri otoetnografi desenidir. Otoetnografi, bireyin kendi deneyimlerini ortaya koyduğu bir araştırma yöntemidir (Squire vd., 2014).

Otoetnografik bir çalışmanın yürütülmesi, tek bir metodolojik yaklaşım veya sabit bir tanımla sınırlanamaz. Ellis vd. (2011) göre, bu çeşitlilik, otoetnografi türlerinin sayısının artmasına ve farklı yaklaşımların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Otoetnografi türleri, başkalarının incelenmesine, araştırmacının kendisi ve diğerleriyle olan etkileşimlerini incelemesine göre farklılık gösterebilir. Bu türler arasında yerli topluluk etnografileri (Native Ethnographies), anlatı etnografileri (Narrative Ethnographies), analitik otoetnografi (Analytic Autoethnography), yaratıcı anlatı otoetnografisi (Creative Narrative Autoethnography) ve performans otoetnografisi (Performative Autoethnography) gibi türler yer almaktadır. Bu çalışmada ise Analitik Otoetnografi yöntemi tercih edilmiş ve bu bağlamda, bireysel deneyimlerin sistematik bir şekilde analiz edilmesi yoluyla daha geniş bir resimle anlayış geliştirilmesi hedeflenmiştir.

Araştırmacının Rolü

Bir konu üzerinde kendi deneyimlerinizi paylaşmaya gönüllüyseniz, anlatı araştırmasının analitik otoetnografi yöntemini kullanabilirsiniz (Pensoneau-Conway vd., 2017). Analitik otoetnografi, araştırmacının kendi deneyimlerini ve içgörülerini sistematik bir şekilde incelediği ve yazıya döktüğü bir araştırma yöntemidir. Bu yöntemle araştırmacı, kişisel deneyimlerini, duygularını, düşüncelerini ve algılarını sosyal ve kültürel bağlam içerisinde ele alır (Adams vd., 2015; Ellis vd., 2011). Bu bağlamda, araştırmacı yalnızca bir araştırmacı değil, aynı zamanda bir veri kaynağı olarak da işlev görmektedir. Bu ikili rol, araştırma sürecinde hem özne hem de gözlemci olmayı mümkün kılarak, deneyimlerin daha derinlemesine analiz edilmesine olanak tanımaktadır.

Veri Toplama Aracı ve Süreci

Araştırmanın yürütülmesi için öncelikle Hacettepe Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma Etik Kurulundan E- 51944218-300-00003371070 nolu yazıyla izin alınmıştır.

Otoetnografi için kullanılan veri toplama araçları yazılı günlükleri, ses kayıtlarını, fotoğrafları ve resimleri içermesinin yanı sıra (Jones vd. 2013), müzikleri, video kayıtlarını da içermektedir (Bartleet& Ellis, 2010). Bu araştırmanın veri toplama aracı ise araştırmacının kendi deneyimlerini yazdığı yansıtıcı günlüklerdir. Creswell'a (2017) göre anlatı araştırması bağlamında deneyimler aktarılırken deneyimin kronolojisi karışabilir. Bu da deneyimlerin anlaşılabilirliğini etkileyebilir. Bu sebeple veri toplama aracı olan, yansıtıcı günlükler kronolojik bir sırayla yazılmıştır. Yansıtıcı günlükleri kronolojik sıralaması şöyledir; (1) doktoradan önceki dönem; yolculuğumun başlangıcını temsil eder. Doktora kabul alınıncaya kadar geçen süreyi içerir. (2) doktora ders dönemi; var olan deneyimlerin doktora sürecine nasıl aktardığını, öğretim tasarımı tasarlamadaki temel motivasyonları içerir. (3) doktora tez dönemi; tez sürecinde yaşanan deneyimleri, karşılaşılan zorlukları ve bunlara nasıl tepki verdiğini içerir.

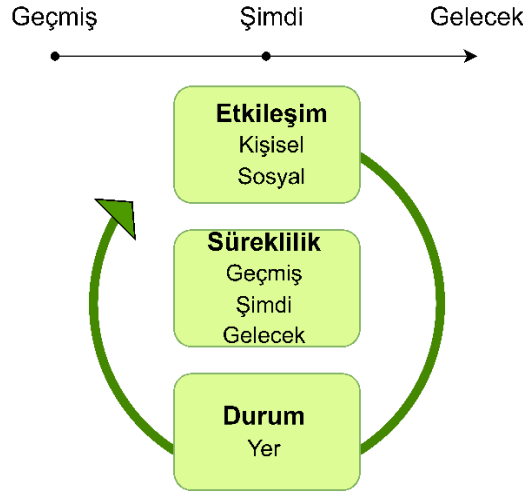
Yazılan yansıtıcı günlükler, öğrenmenin bir yolculuk olduğu anlayışıyla, gemi yolculuğu metaforu temel alınarak yorumlanmıştır. Doktora süreci, çoğu zaman sınırları belirsiz bir okyanusta ilerleyen bir gemiye benzetilmektedir. Bu yolculukta belirli bir varış noktası kadar, izlenen rota, karşılaşılan fırtınalar, duraklamalar ve yön değişimleri de sürecin kendisini anlamlı kılar. Bu bağlamda, hangi koşullarda yola çıkıldığı, nasıl bir rota izlendiği, rotanın ne zaman ve neden değiştiği, zaman zaman dalgaların gemiyi sarsacak kadar yükseldiği anlar, hatta bir yolcu gemisinin savaş gemisi gibi davranmak zorunda kaldığı durumlar, metaforik anlatımın yapı taşlarını oluşturmıştır.

Bu anlatı, yalnızca bir akademik üretim sürecinin değil, aynı zamanda bireysel dönüşümün de hikâyesidir. Öğrenme, bu yolculuk boyunca sadece bilgi edinmekten ibaret olmayıp; duygusal dalgalanmalarla başa çıkmayı, yön bulmayı, dayanışmayı ve kimi zaman yeniden yelken açmayı da içerir. Bu nedenle, yansıtıcı günlükler

üzerinden yapılan çözümleme, öğrenmenin hem bireysel hem de sosyal bir yolculuk olarak nasıl anlam kazandığını görünür kılmayı amaçlamaktadır.

Veri Analizi

Analitik otoetnografinin temelini deneyim oluşturur ve bu yöntem, deneyimi merkeze alarak derinlemesine bir anlayış geliştirmeyi hedefler (Ellis vd., 2011). Deneyim, analitik otoetnografi bağlamında yalnızca bireysel olayların basit bir yansıması olarak değil; zamansal, politik, ailesel, maddi ve sosyokültürel bağlamların bir araya gelerek oluşturduğu dinamik ve etkileşimsel bir bütün olarak ele alınır (Clandinin & Lessard, 2022). Bu perspektif, bireyin yaşamını şekillendiren olaylar, ilişkiler ve çevresel faktörler arasındaki karmaşık etkileşimleri anlamayı amaçlar. Deneyimin bu çok yönlü yapısı, kapsamlı bir yaklaşımı gerektirir. Yaşanan olaylar yalnızca o ana özgü durumlar olarak değil, tarihsel, sosyal ve kültürel bağlamlar içerisinde ve geçmiş, şimdi ile geleceği kapsayan bir süreklilik perspektifinde ele alınmalıdır. Bu doğrultuda, Clandinin ve Connelly (2000), deneyimlerin anlatı araştırmasının temelini oluşturduğunu ve üç boyutlu bir yapıdan meydana geldiğini belirtir. Bu boyutlar; etkileşim (kişisel ve sosyal bağlamlar), süreklilik (geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki bağlantılar) ve durum (fiziksel ve sosyal bağlamlar) olarak tanımlanmıştır. Bu üç boyut, bireysel deneyimlerin gerek kişisel gerekse toplumsal düzeyde daha kapsamlı ve derinlemesine analiz edilmesine olanak tanır. Bu çalışmada da deneyimler, Clandinin ve Connelly'nin önerdiği bu boyutlar temelinde ve Creswell'in (2017) deneyimlerin kronolojik anlatımı konusundaki görüşleri doğrultusunda analiz edilmiştir (Şekil 1).

Şekil 1. Analitik Otoetnografi Deneyimlerinin Üç Boyutlu Analizi

Etkileşim, anlatıda yer alan kişilerin ve grupların deneyimlerle kurdukları ilişkileri kapsar. Kişisel etkileşimler, bireysel deneyimler çerçevesinde içsel süreçlerin ve duyguların açığa çıkmasını, kişinin kendi bakış açılarının ve deneyimlerinin ortaya konmasını içerir. Sosyal etkileşimler ise toplumsal bağlamda, çevremizdeki insanların sosyal ve kültürel deneyimlerimize olan etkilerine odaklanır. Süreklilik, zaman içinde deneyimlerin nasıl geliştiğini inceler ve geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ilişkileri değerlendirir. Geçmişte yaşanan olayların şimdiki ve gelecekteki etkilerini anlamaya çalışarak, deneyimlerin zaman içindeki değişim ve dönüşümlerini analiz eder. Durum, deneyimlerin fiziksel, sosyal ve kültürel bağlamını dikkate alır; anlatının geçtiği yer ve ortamın, anlatıdaki olaylar üzerindeki etkisini değerlendirir. Yer ise anlatının gerçekleştiği fiziksel mekânları, sosyal ve kültürel bağlamı ve deneyimin yaşandığı fiziki alanı ifade eder.

Geçerlik ve Güvenirlik

Bu araştırmada geçerlik ve güvenirlik, Miles ve Huberman'ın (2021) nitel araştırmalar için önerdiği ölçütler doğrultusunda sağlanmıştır. Araştırmanın iç geçerliği (credibility), veri toplama ve analiz süreçlerinin şeffaf ve sistematik biçimde yapılandırılmasıyla güvence altına alınmıştır. Bu kapsamda, veri toplama süreci ayrıntılı biçimde tanımlanmış, katılımcıların kimlikleri gizlenerek etik ilkelere uygun davranılmış ve elde edilen veriler ayrıntılı betimleme (thick description) yöntemiyle analiz edilmiştir. Böylece, deneyimler arasında tutarlılık sağlanmış ve okuyucunun bağlamsal anlamı değerlendirmesi mümkün kılınmıştır. Dış geçerlik (transferability) sağlamak amacıyla, katılımcı ifadelerine doğrudan yer verilmiş, böylelikle okuyucunun benzer bağlamlara ilişkin çıkarımlar yapabilmesine olanak tanınmıştır. Ayrıca, bulguların alan yazındaki benzer çalışmalarla karşılaştırılması yoluyla genellenebilirlik iddiası taşımadan, bağlamsal aktarılabilirliğe katkı sunulmuştur. Güvenirlik (dependability) ilkesi doğrultusunda, araştırmacının araştırmadaki rolü açıkça tanımlanmış; veri toplama ve analiz süreçleri adım adım açıklanarak çalışmanın izlenebilirliği sağlanmıştır. Elde edilen veriler, araştırmacının öznel konumunun farkındalığıyla birlikte, sürecin doğallığını koruyacak şekilde toplanmış; olumlu ya da olumsuz herhangi bir yönlendirmeye neden olabilecek müdahalelerden kaçınılmıştır. Doğrulanabilirlik (confirmability) ilkesine bağlı olarak, araştırma sürecinde elde edilen veriler sistemli biçimde arşivlenmiş olup, talep edilmesi halinde diğer araştırmacılarla paylaşılmaya hazır hale getirilmiştir. Bu kapsamda, Ek 1'de sunulan belge, araştırmacının tez aşamasına geçişinden itibaren zaman zaman tuttuğu yansıtıcı günlüklerden bir örnektir. Bu günlük, araştırma sürecine ilişkin düşünsel gelişimi, duygusal deneyimleri ve araştırmacının sürece yönelik öz değerlendirmelerini yansıtarak çalışmanın şeffaflığını ve izlenebilirliğini desteklemektedir.

Sonuç olarak, bu çalışma, nitel araştırma yaklaşımlarına uygun şekilde yapılandırılmış olup, geçerlik ve güvenirliği sağlamaya yönelik yöntemsel bütünlük ve etik duyarlılıkla yürütülmüştür.

Bulgular

Veri analizinden elde edilen bulgular üç kategori altında toplanmıştır. Bu başlıklardan “Doktoradan önce; gemi inşa ediliyor” ve “Doktora süreci; rota belirleniyor” geçmiş zamana, “Doktora süreci; yelkenler fora” geçmiş-şimdi-gelecek zamana dayanmaktadır. Dolayısıyla bulguların sunulmasında kullanılan tablolar bu doğrultuda düzenlenmiştir.

Doktoradan Önce: Gemi İnşa Ediliyor

Bu bölümde, tasarladığım yolcu gemisinin malzemeleri ve yapım sürecine odaklanılmaktadır. Bölümü çalışmaya koymamın nedeni, doktora tezimin konusunu ve yazım sürecini etkileyen geçmiş eğitim hayatımdaki deneyimlerin önemini vurgulamaktır. Adana Güzel Sanatlar Lisesi müzik bölümündeki eğitimimin ardından, Gazi Üniversitesi Müzik öğretmenliği bölümüne gelmem, lisans dönemimdeki ilgi alanlarım, yüksek lisans tez sürecimde yaşadığım deneyimlere dayanmaktadır. Tablo 1'de deneyimlerimin analizi sunulmaktadır.

Tablo 1. Geçmiş-Doktoradan Önce; Gemi İnşa Ediliyor

Etkileşim		Süreklilik	Durum
Kişisel	Sosyal	Geçmiş	Yer
Alternatif bir keman metodu geliştirme isteği neticesinde öğrenmeye, yeniliklere açık olmak.	Övgü gibi dışsal motivasyon kaynakları, öğretmenlik mesleğine yönelik duyduğum heyecanın güçlenmesine katkı sağladı. Keman öğretmenini olarak görev yaptığım okulda Suzuki Keman Metodu'nu teknik yönleriyle öğrenip uygulamaya başladıkça, bu	Nitelikli bir üniversiteye gitme isteği uyandı. Nitelikli bir akademisyen olma isteği uyandı. Yüksek lisans tezimde Suzuki Metodunu incelemem süreci gelişimini etkiledi ve Eğitim Programları ve Öğretim	Adana Güzel Sanatlar Lisesi -Müzik Bölümü Lisans:Ankara-Gazi Üniversitesi-Müzik Öğretmenliği Bölümünde Yüksek Lisans: Ankara-Gazi Üniversitesi- Müzik Öğretmenliği Bölümünde

yöntemin arkasındaki felsefeyi de daha derinlemesine kavrama fırsatı sağladı.	Anabilim Dalı doktora yapmaya başladım.	Özel bir okulda müzik öğretmenliği
---	---	------------------------------------

Sanıyorum ki bu programda olmamın yani yolculuğa çıkma fikrinin en büyük etkisinin erken yaşlarda deneyimlediğim öğretmenlik deneyimim olduğunu düşünüyorum. Öğretmenlik deneyimim ilk defa, Güzel Sanatlar Lisesi 11. sınıftayken, sekiz yaşındaki öğrencimle başladı. Pişano çalmayı nasıl öğreteceğim konusunda kafam karıştı. Öğrencimi tanımaya çalışıyordum. Böylelikle iletişimimizi kuvvetlendirip, pişano çalmayı daha iyi öğretebileceğimi düşünüyordum. Gerek annesiyle gerek kendisiyle nelerden hoşlandığını, en sevdiği arkadaşını, başka sanatsal dersler alıp almadığını öğrenerek öğrencim için özel olarak tuttuğum not defterime bilgileri yazıyordum. Ayrıca defterime neyi, nasıl, hangi sırada öğreteceğimi; pişano çalarken hangi parmakları basmakta zorluk çektiğini, hangi notaları öğrendiğini ya da öğrenemediğini de yazıyordum. Notlarıma göre kendimce bir sonraki haftanın ders planını hazırlıyordum. Öğrencimle yaklaşık bir yıl çalıştıktan sonra beraber belirlediğimiz bir repertuarla ev konseri verdik. Konser için afiş tasarladık, konuklara vermek için el programları hazırladık, konser giriş bileti düzenledik. Öğrencim konser için güzel pembe bir elbise giydi. Sandalyeleri pişanonun önüne peşi sıra dizdik. Konser sonrası sohbet için ikramlıklar hazırladık. Her şey gerçekten konser atmosferine uygundu. Konser sonrası aldığım tebrikler öğretmenlik yapma konusunda motivasyonumu artırmıştı. Güzel bir iş yaptığımı ve bunun sonucunda tebrik almanın ne kadar güzel bir his olduğunu anladım. Hatta konser sırasında bir veli yanıma geldi ve kızıyla ders yapmam için telefon numaramı istemişti. Onunla da derslere başlamıştık. Böylelikle pişano öğretmenliği konusunda deneyimlerim artmaya başlamıştı. Ben de öğretmenlik deneyimimi derinleştirecek bir üniversite arayışına girmiştim. Çünkü bu deneyimleri derinleştirip daha iyi bir öğretim yöntemi bulabileceğimi düşünüyordum. En sonunda müzik eğitimi konusunda ülkemizin en iyi üniversitelerden biri olan Gazi Üniversitesinin Müzik Öğretmenliği bölümünün yetenek sınavına girmeye karar verdim ve nitekim 2016 yılında girdiğim yetenek sınavları sonucu bölüme girmeye hak kazandım.

Lisans hayatım boyunca istediğim tek şey akademisyen olmaktı. Müzik eğitiminin nasıl, ne şekilde yapılması gerektiğine açıklık getirmek için araştırmalar yapmak ve bunları da öğretmen adaylarına öğretmek istiyordum. Bu istek lisans dersi olarak öğretmen adaylarına verilen eğitim bilimleri derslerine ilgimi arttırdı. Derslerde öğrendiklerimi enstrüman dersi verdiğim öğrencilerime uygulamaya çalıştım. Uyguladıkça kuram ve uygulama arasındaki bağlantıyı keşfediyordum. Keşifler beni lisansım sonrası çalışmak istediğim yüksek lisans tez konumun kapısını aralamıştı. Böylelikle “Kuramsal alt yapısı olan metotların ne şekilde nasıl oluşturulduğu ve bunlara alternatif bir metot geliştirilebilir mi” sorusuyla yola çıktım. Nitekim kuramsal alt yapısı olan yöntemleri incelemek için bölüm derslerinden biri olan müzik özel öğretim yöntemleri dersini aldım ve içlerinden Suzuki Metodu’nu yüksek lisans tezimde (Kuzgun, 2019) incelemeye karar verdim. Bu süreçte metodun kuramsal alt yapısını öğrenmemin yanı sıra öğrencilerime metodu uygulama fırsatı da buldum. Çalıştığım özel okulda bu metodu öğretiyordum ve Suzuki Metodu öğretmeni olan aynı zamanda CSO sanatçısı olan bir öğretmenden ders alıyordum. Böylelikle metodun felsefesini öğrenip uyguluyordum. Yeni farkındalıklarla bitirdiğim yüksek lisans tezimden sonra elimde büyük bir soruyla kalakalmıştım. Doktorayı müzik eğitimde mi yoksa eğitim-öğretim sürecini tümüyle ele alan Eğitim Programları ve Öğretiminde mi yapmalıydım? Konuyu uzunca düşündüm ve müzik eğitimi alanında önemli isimlerinden tavsiyeleriyle Hacettepe Üniversitesi Eğitim Programları ve Öğretimi Anabilim Dalının doktora bilim sınavına başvurdum. Çalışmalarım sonucunda programa 2019-2020 öğretim yılı güz döneminde girmeye hak kazandım.

Doktora Süreci: Rota Belirleniyor

Bu bölümde, inşa ettiğim gemimle rota belirliyorum. Bölümü çalışmaya koymamın sebebi; doktora ders döneminde aldığım derslerin ve yaşadığım psikolojik durumların yansımalarının öğretim tasarımı geliştirme çalışmama (rotayı belirlememe) etki ettiğini düşünüyorum. Tablo 2’de yaşadığım deneyimlerin bulgularını sunmaktayım.

Tablo 2. Geçmiş-Doktora Süreci; Rota Belirleniyor

Etkileşim		Süreklilik	Durum
Kişisel	Sosyal	Geçmiş	Yer
Yeni bir programda doktora yapmanın verdiği endişe içinde olmak.	Danışman desteği almak.	Nitelikli bir akademisyen olmayı istemek.	Doktora: Ankara-Hacettepe Üniversitesi-Eğitim Programları ve Öğretim Anabilim Dalı
	Akran desteği almak.	Doktora programının anlamsız olduğunu hissetmek.	
Doktora sürecinin sıkıntısını hissetmek ve hayatın kaçıyor olduğu düşünmek .		Covid-19 sürecini yaşamak.	
		İş değişikliği yapmak.	

Doktora sürecim boyunca, farklı disiplinlerden birçok akademisyen adayıyla bir araya gelme fırsatı buldum. Bu bireylerin bazıları matematik, bazıları sınıf öğretmenliği, bazıları ise okul öncesi ya da yabancı dil eğitimi alanlarında uzmanlaşmaktaydı. Her disiplinin kendine özgü yaklaşım biçimleri, düşünme kalıpları ve çalışma alışkanlıkları bulunuyordu. Müzik eğitimi temelli bir geçmişe sahip biri olarak — lise, lisans ve yüksek lisans eğitimini bu alanda tamamlamış bir araştırmacı kimliğiyle — özellikle ilk haftalarda, disiplinlerarası farklılıkların doğurduğu akademik beklentiler karşısında belirli güçlükler yaşayabileceğimi fark ettim.

Bu sorgulamalar, Covid-19 pandemisinin yol açtığı belirsizlik ve izolasyonla birleşince, psikolojik olarak oldukça zorlayıcı bir sürece dönüştü. Fiziksel olarak yalnızlaşmakla birlikte, düşünsel düzeyde de içe kapanmanın eşliğine geldiğimi fark ettim. Bu durum, Türker Kılıç'ın Yaşamdaşlık kültürü anlayışıyla değerlendirildiğinde, insanın yalnız değil birlikte var olma ihtiyacının ne denli hayati olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır. Yaşamdaşlık, yalnızca birlikte yaşama hali değil; anlamı, duyguyu ve emeği birlikte üretme kültürüdür. Pandemi sürecinde bu kültürün kısıtlanması, bireysel varoluşu tehdit eden bir yalnızlık haline dönüşmüştür. Buna rağmen, ders dönemini başarıyla tamamlamam, danışmanın küçük ama etkili biçimlerde yeniden kurulmasıyla mümkün oldu. Akran desteği, danışmanlık ilişkisi ve öğrenme topluluğu içinde yer alma çabam, bu zorlu süreci aşmamda Yaşamdaş bir zemin oluşturdu. Bu kolektif etkileşim ağı sayesinde yeterlik sürecine geçiş yaptım.

Bugün geriye dönüp baktığımda, bu sürece başlamış olmanın belirli bir entelektüel cesaret gerektirdiğini daha net bir biçimde görebiliyorum. Ancak o dönemlerde bu farklılıkları bir engel olarak değil, alana özgün katkılar sunabilecek bir fırsat alanı olarak değerlendiriyordum. Kendimi, edindiğim teorik ve metodolojik bilgileri müzik eğitimi alanına taşıyabilecek bir “bağlayıcı yapı” olarak konumlandırmıştım. Vygotsky’nin Gelişmeye Açık Alan ve sosyal etkileşimsel yaklaşımı ile Yaşamdaşlık kültürü anlayışı bağlamında değerlendirildiğinde, bu süreç hem bilişsel hem de duyuşsal düzeyde çok katmanlı bir yeniden yapılanmayı da beraberinde getirmiştir.

Sürece ilişkin herhangi bir korku ya da çekince duymadım. Aksine, literatürde tespit ettiğim boşluklara katkı sunabilme motivasyonuyla yoğun bir heyecan içerisindeydim. Dersleri dikkatle takip ediyor, eksik hissettiğim alanlarda sistemli bir şekilde çalışıyor ve öğrendiklerimi kendi disiplinime nasıl entegre edebileceğime dair sürekli bir sorgulama yürütüyordum. Ders dönemini başarıyla tamamladıktan sonra yeterlik aşamasına geçtim ve ardından tez süreci başladı. Bu uzun soluklu yolculuk yalnızca akademik bir ilerleme değil; aynı zamanda kimlikli bir dönüşümün ve araştırmacı olarak gelişimin önemli bir parçası oldu. Yeterlik süreci, benim için yalnızca bir sınav hazırlığı değil, akademik kimliğimin yeniden yapılandığı bir farkındalık dönemi oldu. Bu süreçte yaptığım eğitim felsefesi, araştırma yöntemleri, alan yazın taramaları ve tez konuma yönelik odaklı okumalar, hem akademik heyecanımı yeniden canlandırdı hem de öğretmenlik pratiğimle kurduğum ilişkiyi derinleştirdi. Okuduklarım, yalnızca mesleki gelişimime değil, aynı zamanda hayatın içindeki deneyimlere dair anlamlandırmalara da ışık tutuyordu. Bu çok katmanlı öğrenme süreci, beni içinde bulunduğum duygusal yükten kademeli olarak uzaklaştırdı.

Bu dönemde aynı zamanda tez danışmanımın yürüttüğü “akran destek grubu” uygulamasına dahil oldum. Danışmanım, her bir öğrencisini tez hazırlık sürecinde bir başka öğrenciyle eşleştirerek hem akademik hem de psikolojik dayanışma ortamı oluşturmayı amaçlıyordu. Bu eşleştirme sayesinde, araştırma süreçlerinde karşılıklı destek sağladık ve birbirimizin motivasyonunu diri tuttuk. Eşleştiğim grup arkadaşım, yalnızca bu sürecin değil, muhtemelen hayatımın da kalıcı bir parçası olacak kadar güçlü bir bağ kurduğum değerli bir yol arkadaşı oldu.

Doktora Süreci: Yelkenler Fora

Bu bölüm, tez yazma sürecine yelken açtığım bu yolculukta edindiğim gözlemleri, deneyimleri, duygu ve düşüncelerimi kapsamaktadır. Belirlenen kuramsal rota doğrultusunda yürütülen öğretim tasarımı geliştirme sürecine ilişkin deneyimlerimin analizi ise Tablo 3'te sunulmaktadır.

Tablo 3. Geçmiş, Şimdi, Gelecek- Doktora Süreci; Yelkenler Fora

Etkileşim		Süreklilik			Durum
Kişisel	Sosyal	Geçmiş	Şimdi	Gelecek	Yer
Yenilik arayışında olmak.	Danışman desteği almak.	6 Şubat depremine yaşamak.	Tasarımın uygulamaya hazır hale getirmek	2024-2025 Akademik yılının Güz döneminde tasarımı uygulamak	Doktora: Ankara-Hacettepe Üniversitesi-Eğitim Programları ve Öğretim Anabilim Dalı
Doktora sürecinde hangi alanda gelişmek istediğimi bilmemin verdiği motivasyonla çalışma isteği duymak.	Akran desteği almak.	Öğretim tasarımı geliştirmek (ilkelerin çıkarılması, aşamalar ve öğeleri belirlenmesi, diyagramı ortaya çıkarılması).			
Yıpranmış hissetmek.					

Tez konumun kuramsal alt yapısını oluşturan Vygotsky Rusya'da yaşamış; eğitim psikolojisi, öğrenme teorisi ve dil gelişimi konusunda araştırmalar yapmış bir psikologdur (Veresov, 2005; Packer 2008). Kendisi henüz otuz sekiz yaşında ölmesine ve dönemin ağır Sovyet rejimi içinde yaşamış olmasına karşın yazdığı kitaplarla, yaptığı araştırmalarla alanda adından söz ettirmiştir. Sosyal çevrenin ve zihinsel işlevlerin önemini vurgulamış; algı konusunda, dil, konuşma konusunda çalışmalar yapmıştır (Vygotsky, 2020; Vygotsky, 2018). “Gelişmeye açık alan”, “sosyal öğrenme” kavramları eğitim bağlamında eğitimcilere ışık olmuştur. Tez konumu bulmak için alan okumaları ve tez danışmanımın önerileri üzerine ben de Vygotsky'nin kitaplarından sosyal çevrenin ve zihinsel işlevlerin öğrenme üzerine etkilerini araştırarak müzik öğretim tasarımı tasarlamak için yola koyuldum. Fakat fikirlerde derinleştikçe fark ettim ki Vygotsky'nin kavramlarını güncel bir gözle yeniden değerlendirirsem müzik öğretim tasarımının daha sağlam temellerle kurabilirdim. Neticede okumalarıma Beyin Cerrahisi olan Türker Kılıç'ın Yaşamdaşlık kültürü üzerine olan kitaplarıyla devam ettim.

Zihninin nasıl anlam ürettiği sorusu, öğretim tasarımı şekillendiren temel çıkış noktası olmuştur. Anlamın bireyden bireye farklılık göstermesi, bu farklılığın sanatsal ifadelerle yansımaları ve müzik aracılığıyla anlam üretiminin nasıl gerçekleştiği üzerine düşünmeye başladım. Müzik öğrenmenin bu süreçteki rolü, öğretimi yapılandırmak için hangi kuramsal ilkelerin temel alınması gerektiği sorusunu da beraberinde getirdi. Bu sorgulama süreci, danışmanımın rehberliğinde beni Vygotsky'nin Gelişmeye Açık Alan kuramı ve Türker Kılıç'ın Yaşamdaşlık Kültürü anlayışı ile tanıştırdı.

Vygotsky, bireyin henüz tek başına gerçekleştiremediği bir öğrenme görevini, sosyal etkileşim ve daha yetkin bireylerin desteğiyle gerçekleştirebileceği potansiyel gelişim alanı olarak tanımladığı Gelişmeye Açık Alan kavramıyla, öğrenmeyi sosyal bir etkileşim süreci olarak ele alır. Kılıç ise, bireyin öğrenme ve var olma biçimini yaşamla birlikte var olma hâli içinde yeniden düşünmeyi önerir. Bu bağlamda, öğrenme yalnızca bireysel gelişimi değil, aynı zamanda başkalarının öğrenme süreçlerine anlamlı katkıda bulunarak birlikte dönüşmeyi de içerir. Bu iki yaklaşımın birleştiği noktada, öğretim tasarımı temellerini atmaya başladım. Süreç üç temel adımdan oluştu: (1) Vygotsky ve Kılıç'ın metinlerinden hareketle temel ilkeleri belirlemek, (2) bu ilkeleri müzik öğretimi bağlamında yeniden düşünerek kavramsal bir çerçeve oluşturmak, (3) bu çerçeveye dayalı olarak öğretim tasarımı biçimlendirmek. Böylece ortaya koyduğum model, yalnızca bilişsel gelişimi değil, anlam üretiminin sosyal, kültürel ve duygusal boyutlarını da içeren bütüncül bir öğrenme deneyimi olarak yapılandırıldı.

İlkeleri nasıl çıkardığımı adım adım yazmak gerekirse ilk olarak okuduğum her kitapta önemli gördüğüm yerlerin altını çizdim. Yaklaşık her on sayfada bir okumayı bırakıp, altını çizdiğim cümleleri doğrudan defterime geçirdim. Cümleleri, kavramları anlamak için zihin haritası yoluyla birbiriyle ilişkilendirdim ve aralarında bağlantı kurmaya çalıştım. Her kitap bittikten sonra elimde bir zihin haritası kalıyordu. Bu haritaları da birbiriyle ilişkilendirerek bağlantı kurup anlamlı bir bütün elde etmeye çalıştım. Fakat sıkıntı şuydu ki aynı zamanda müzik öğretimi bağlamında fikirleri, kavramları yapılandırmalıyım. Bu sebeple müzik öğretimi bağlamında geliştirilen öğretim tasarımlarından yararlanarak fikirlerimi olgunlaştırdım ve öğretim tasarımı tasarlamaya başladım.

Öğretim tasarımı her zaman bir araç gibi gördüm. Verici ve alıcı arasındaki bir bağlantı, araçtı benim için. Bu sebeple öğretim tasarımı olabildiğince kullanıcı dostu, herkes tarafında gerek şekilsel gerek içeriksel olarak anlaşılabilir olmasını fazlaca önemsedim. Öncelikle ilkelerden aşamalara, aşamalardan ögelere ve öğretim tasarımı olarak ifadesini düşündüm. Sorun şuydu ki bilgi yığını içinde kalmıştım. Fakat ben bu bilgi yığını içinde ne yapacağımı bilemeden zaman geçmeye başladı. Süreçte bol bol düşündüm. Yemek yaparken, araba kullanırken, duşta, yürüyüşte. Kimi zaman uykuya dalarken aklıma bir şey geliyordu ve kalkıp masa başına gidip aklımdakileri yazıyordum kimi zamansa araba kullanırken aklıma bir şey geliyordu ve hemen ses kaydını açıp fikrimi kaydediyordum. Sonra bu fikirleri derledim topladım, dinledim, yazdım, okudum, sildim, danışmanımla paylaştım derken fikirlerim bütünleşmeye başladı ve yaklaşık bir yıl süren çalışmalar neticesinde öğretim tasarımı ortaya çıktı. 2024-2025 Akademik yılının Güz döneminde uygulanmak üzere hazır hale geldi.

Sırada neyi, nasıl, hangi ortamda kime öğreteceğim? Öğretim tasarımı nasıl şekillendireceğim? sorusu vardı. Tasarımın herkes tarafından anlaşılabilir olmasını istediğim için, modelin şekli de kafamı epey meşgul etti. Şeklin benim için üç önemli unsuru vardı. (1) içeriğin dilsel ve şekilsel (diyagram) anlaşılabilirliği (2) kuramsal alt yapıya uygun olarak bir içeriğin gösterilmesi (3) Estetik olması. Kısacası herkesin anlayabileceği şekilde gözü yormayan renk ve yazı karakterlerini kullanarak içeriğin kuramsal alt yapıya uygun bir şekilde sunulmasını istiyordum. Nitekim müziğin önemli unsurlarından olan ritmi düşünerek kalp atışı çizgilerini (EKG) andıran bir şekilde öğretim tasarımı şeklini oluşturdum.

Deneyimlerim, Duygu ve Düşüncelerim

“İnsan sonuç olarak varoluşa çıkacak şekilde akıl yürütmez varoluştan yola çıkarak akıl yürütür.” Kierkegaard’ın bu sözü sanırım bu başlığın bir özeti mahiyetinde. Burada bahsi geçen varoluş aslında “deneyimlerim”; deneyimlerimden yola çıkarak çıktığım bir yolculuk. Deneyimlerim algımı şekillendirdi. Algılarımsa duygularımı ve düşüncelerimi şekillendirdi. Bana ne olduğumu ne hissettiğimi neye ihtiyacım olduğunu, akademik hayatımda neyi isteyip neyi istemediğimi gösterdi. Bu varoluşsal bilgiye ulaşamıyordum yani bu deneyimi elde etmeseydim, Carl Gustav Jung’un (2022) dediği gibi “katlanamazdım”. Çünkü bu yolculuk çok uzun ve yolda her an her şey yaşanabilir. Tez yazan öğrencilerin anlayacağı üzere yolculukta bir tek Jack Sparrow ile karşılaşmadığımı söylesem yanlış olmayacaktır. Covid-19 mu dersiniz, 6 Şubat depremine ailemle Adana’da yakalanmam mı dersiniz hepsi var. Elbette hep üzücü durumlar olmadı. Bu süreçte evlilik hazırlıkları yaptım, evlendim, yurt dışına taşınmak için hazırlık yaptım. Tabi yoğunluktan bu güzel günlerin tadını çıkarabildim mi dersiniz. Maalesef çok da değil. Tezimi yazmam gerekiyor endişesiyle çoğu zaman evlilik alışverişini söylenerek yaptım. Bir an önce alışveriş bitse de işime, tezime dönsem dedim. Gerçekten yıpratıcı bir süreç olduğunu söyleyebilirim. Deneyimlerim bana gösterdi ki; doktora sürecinin ayrılmaz üç parçası var. (1) Danışman desteği, (2) ekonomik şartlar, (3) akran desteği.

Danışman Desteği

Tez dönemi, akademik yolculuğun en zorlu ancak en ödüllendirici aşamalarından biridir. Bu süreçte danışman desteğini son derece önemli buluyorum. Danışmanın yalnızca akademik katkısı değil, aynı zamanda sağladığı psikolojik destek de büyük önem taşımaktadır. Danışmanımın yalnız olmadığını, sürecin geçeceğini ve bu süreçte başarılı olabileceğimi belirtmesi, bana büyük bir rahatlık sağladı.

Tez danışmanım, tez konusunun belirlenmesinden tasarım ilkelerinin oluşturulmasına ve veri toplama araçlarının hazırlanmasına kadar her aşamada erişilebilir ve destekleyici bir yaklaşım sergiledi. Odasına zaman zaman çekinerek gittiğimde dahi her zaman güler yüzlü ve ulaşılabilir oldu. E-posta ve kişisel telefon gibi iletişim araçları

üzerinden kendisi, tüm öğrencileri için sürekli olarak erişilebilir bir destek sundu. Bu nedenle, tez sürecinde karşılaştığım sorulara yönelik olarak bana sürekli ve etkin bir şekilde yardımcı oldu.

Ekonomik Koşullar

Toplumun bir parçası olmak, yaşamda var olan rollerin sorumluluklarını yerine getirmek anlamına gelir. Doktora süreci ise bu sorumlulukları bazen askıya almayı ve ekonomik baskılarla mücadele etmeyi gerektirir. Özellikle, akademik çalışmalarımı tam zamanlı bir iş olarak algılamam ve maddi kaynağımı oluşturan iş hayatımı bu tam zamanlı çalışmalar arasında yürütmeye çalışmam, hayatımdaki rollerimi dengelemek konusunda zaman zaman psikolojik yetersizlik hisleri yaşamama neden oldu.

Bu hislerin yoğunlaşması, doktora sürecimin ilk üç yılı boyunca tam zamanlı olarak keman öğretmenliği yaptığım okuldan ayrılma kararımı tetikledi. Çalıştığım okul, doktorant rolümü hem maddi hem de psikolojik olarak olumsuz etkiliyordu. Özel okulların maaş sorunları beni de etkilediği için, bu maaşın yetersiz olduğunu düşünerek ayrılma kararı aldım. Ekonomik kazancımı sağlayabileceğim ve müzik alanında çalışabileceğim bir iş fırsatı yaratma girişiminde bulundum. Ancak dönem sonunda, çok çalıştığım okulun yeni yıl sözleşmesi önüme geldi ve çeşitli sorular kafamı kurcaladı: Sigortam ne olacak? Kira ve faturalar nasıl ödenecek? O haftayı hiç unutamıyorum.

Sonuç olarak, gözümü karartıp istifamı verdim. Başlangıçta ekonomik şartları sağlamak kolay olmadı, ancak zamanla işleri yoluna koymayı başardım. Elbette süreçte bazı yıpranmalar ve akademik sarsılmalar yaşadım. Ancak, bu çabanın sonunda elde ettiğim tatmin duygusu, yaşadığım zorlukları anlamlı kıldı. Maddi olarak ve öğretmen olarak çalıştığım okul beni maalesef tatmin etmiyordu; dolayısıyla ayrılma kararı, uzun vadede daha uygun bir seçimdi.

Akran Desteği

Tez danışmanım, doktora sürecinde öğrencilerin etkili bir şekilde ilerlemesini sağlamak amacıyla onları iki kişilik gruplara ayırıyordu. Bu yaklaşım, akran öğrenmesini teşvik ederek, öğrencilerin tez çalışmalarını birlikte yürütmelerine olanak tanıyordu. Bu gruplardan biri olarak, benim çalışma arkadaşım Matematik öğretmeni bir arkadaşım oldu. Aynı dönemde bölüme başlamış ve çoğu dersi birlikte almıştık, bu nedenle birbirimizi iyi tanıyorduk.

Tez yazma sürecinde, arkadaşım ile sık sık bir araya gelerek, kafe sohbetleri yaparak ve deneyimlerimizi paylaşarak güçlü bir kader ortaklığı oluşturduk. Bu süreçte, sadece akademik konularda değil, psikolojik olarak da birbirimizi destekledik. Sık sık arkadaşımı arayarak, tez sürecinin zorluklarından, zaman bulmakta yaşadığım güçlüklerden ve hayatın hızla geçtiğinden bahsediyordum. Arkadaşım her zaman beni dikkatle dinleyip, benzer duygular içinde olduğunu ve sürecin geçici olduğunu belirterek moral verirdi. Onun desteği ve anlayışı, bu zorlu dönemde bana büyük bir rahatlık ve güç verdi. Tez arkadaşımın benimle aynı duyguları paylaştığını bilmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ve motivasyonumu sürdürmeme yardımcı oldu.

Tartışma, Sonuç ve Öneriler

Bu araştırmanın bulguları, doktora sürecinin yalnızca akademik yeterliklerle değil, aynı zamanda sosyal etkileşim, psikolojik dayanıklılık ve ekonomik sürdürülebilirlik gibi çok yönlü dinamiklerle biçimlendiğini ortaya koymuştur. Katılımcı deneyimi üzerinden şekillenen bu bulgular, Vygotsky'nin (2018; 2019; 2020; 2022a; 2022b) Gelişmeye Açık Alan ve sosyal etkileşim yaklaşımı ve Kılıç'ın (2020; 2024) Yaşamdaşlık Kültürü anlayışı çerçevesinde değerlendirildiğinde, öğrenmenin bireysel değil, ilişkisel ve kolektif bir dönüşüm süreci olduğu gerçeğini desteklemektedir.

Araştırma sürecinde, danışmanla kurulan düzenli iletişimin ve sürdürülebilir ilişkinin, doktora öğrencisinin hem akademik motivasyonunu hem de psikolojik dayanıklılığını önemli ölçüde artırdığı görülmüştür. Katılımcı, danışmanının ulaşılabilir olması, düzenli çevrimiçi ve yüz yüze görüşmeler yapılması sayesinde yalnızlık ve yönsüzlük duygularının azaldığını; bu sayede içsel motivasyonunun yeniden canlandığını ifade etmiştir. Bu bulgu, lisansüstü düzeyde danışman desteğinin tez tamamlama sürecine katkısını vurgulayan çalışmalarla örtüşmektedir (Merga vd., 2020; Devos vd., 2017). Ayrıca, danışmanın iletişimsel olarak ulaşılabilir olması ve akademik

rehberlik rolü, bilgi akışını kolaylaştırmakta ve öğrenciye güven duygusu kazandırmaktadır (Maddineshat vd., 2019; Meyer vd., 2022). Danışmanın konuya hâkimiyeti ve alan bilgisi de bu sürece pozitif katkı sağlamaktadır (Mizany, 2012; Jones, 2013). Bu bulgular, Vygotsky'nin (2018) sosyal etkileşim yoluyla gerçekleşen öğrenme anlayışıyla örtüşmektedir. Danışmanın rehberliği, yalnızca bilgi aktarımı değil, aynı zamanda Gelişmeye Açık Alan içinde dönüşüm sağlayan etkileşimli bir öğrenme deneyimi olarak değerlendirilebilir. Bu etkileşim, Kılıç'ın (2020; 2024) Yaşamdaşlık kültürü çerçevesinde düşünüldüğünde, bireylerin birbirinin gelişim sürecine ortaklaşa katıldığı, dönüşümün çift yönlü yaşandığı bir ilişkiyi temsil etmektedir.

Benzer biçimde, akran desteğinin de hem akademik ilerleme hem de duygusal süreklilik açısından işlevsel olduğu bulgulanmıştır. Katılımcı, tez yazım sürecinde benzer hedeflere sahip arkadaşlarıyla yaptığı sohbetlerin yalnızca bilgi alışverişi değil, aynı zamanda bir tür psikolojik destek ve yön bulma zemini sunduğunu belirtmiştir. Bu bulgu, akran desteğinin hem duygusal ihtiyaçları karşılamada (Maharani vd., 2022; Kaakinen vd., 2023) hem de farklı bakış açıları geliştirmede (Hikmah vd., 2024; Mahadzir vd., 2021) önemli bir rol oynadığını belirten literatürle örtüşmektedir. Öğrenciler arasında kurulan bu ilişkiler, Yaşamdaşlık kültürünün çok sesli ve karşılıklı katılıma dayalı yapısının bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Vygotsky (2018), bireyin gelişiminin yalnızca bireysel çabalarla değil, sosyal bağlam içindeki ilişkisel etkileşimlerle desteklendiğini ifade eder. Akran desteği, bu anlamda hem sosyal hem de pedagojik bir öğrenme kaynağına dönüşmektedir.

Araştırma bulgularına göre, ekonomik zorluklar da doktora sürecinin sürdürülebilirliğini etkileyen başlıca belirleyicilerdendir. Katılımcı, akademik görev pozisyonlarında yer alamadığı dönemlerde finansal destekten yoksun kaldığını; bu nedenle süreçteki motivasyonunun azaldığını ve zaman zaman süreci dondurma ya da bırakma fikrine kapıldığını belirtmiştir. Bu bulgu, literatürde yer alan benzer bulgularla örtüşmektedir. Koşar ve Ayanoglu (2023) ile Alabi vd. (2019), finansal güçlüklerin lisansüstü öğrenimden kopma riskini artırdığını; İbrahim ve Fahmawati (2023) ile Karlina vd. (2023) ise bu durumun depresyon gibi psikolojik sorunlara yol açabildiğini ifade etmektedir. Araştırma katılımcısının süreci sürdürebilmesinde mesleki esnekliği ve sosyal çevresinden aldığı destek belirleyici olmuştur. Bu da yalnızca bireysel dayanıklılığın değil, sosyal çevrenin ve yaşam bağlamının öğrenme sürecine etkisini göstermektedir. Vygotsky'nin (2020) bireyin sosyal çevresine ilişkin vurgusu, Kılıç'ın (2020) yaşamı birlikte kurma çağrısıyla birleştiğinde, ekonomik sürdürülebilirliğin de yalnızca maddi değil, aynı zamanda sosyal bir sorumluluk olarak ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ayrıca, araştırma süreci boyunca katılımcının yaşamında meydana gelen pandemi, depresyon, evlilik ve iş değişikliği gibi olayların doktora sürecine yönelik akademik odağını doğrudan etkilediği görülmüştür. Katılımcı, bu beklenmedik olayların hem psikolojik hem de bilişsel düzeyde motivasyon düşüklüğüne yol açtığını belirtmiştir. Bu tür zorlu yaşam koşullarıyla başa çıkabilmek, araştırmacının zamanla esneklik ve psikolojik dayanıklılık geliştirmesini zorunlu kılmıştır. Literatürde, doktora öğrencilerinin bu tür yaşam olayları karşısında esneklik ve direnç geliştirme becerilerine sahip olması gerektiği sıklıkla vurgulanmaktadır (Abadi vd., 2023; Dewi, 2022; Liang vd., 2021; Subia vd., 2022). Araştırma bulguları da bu yöndedir ve katılımcının esneklik geliştirme süreci, sadece bireysel kaynaklarla değil, çevresinden aldığı sosyal destekle de mümkün olmuştur. Bu durum, Kılıç'ın (2020) Yaşamdaşlık kültüründe vurguladığı gibi, bireyin sadece kendi varlığını değil, birlikte yaşamayı öğrenmesini de kapsayan bir öğrenme biçimini zorunlu kılmaktadır.

Bu araştırmanın sonuçları, doktora sürecinin yalnızca akademik yeterliklerle değil, sosyal etkileşim, psikolojik dayanıklılık ve ekonomik sürdürülebilirlik gibi çok yönlü bileşenlerle şekillendiğini göstermektedir. Bulgular, Vygotsky'nin Gelişmeye Açık Alan kuramı ve Kılıç'ın Yaşamdaşlık Kültürü anlayışı bağlamında değerlendirildiğinde, öğrenmenin bireysel değil, kolektif ve ilişkisel bir süreç olduğunu ortaya koymaktadır.

Danışman ve akran desteği, doktora öğrencisinin akademik motivasyonunu ve psikolojik direncini artırmakta önemli rol oynamaktadır. Katılımcı deneyimi, danışmanla sürdürülebilir iletişimin yönsüzlük ve yalnızlık hissini azalttığını ve içsel motivasyonu güçlendirdiğini göstermektedir. Bu durum, danışmanlık ilişkisinin bilgi aktarımının ötesinde, karşılıklı dönüşüme dayalı bir Yaşamdaşlık ilişkisi biçiminde yapılandığını düşündürmektedir. Akranlarla kurulan etkileşimlerin de benzer şekilde, duygusal ve akademik süreklilik açısından işlevsel olduğu anlaşılmaktadır. Bu etkileşimler, öğrenmenin çok sesli, karşılıklı ve anlam yüklü bir süreç olarak yaşandığını göstermektedir.

Ekonomik koşullar, doktora sürecinin sürdürülebilirliği açısından belirleyici bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Finansal güvencesi olmayan öğrenciler, akademik üretkenliklerini ve motivasyonlarını korumakta zorlanabilmektedir. Ancak sosyal destek ve mesleki esneklik, bu tür zorlukların etkisini azaltıcı bir rol

oynayabilmektedir. Bu durum, bireysel çabanın yanı sıra sosyal çevrenin dönüştürücü gücüne de işaret etmektedir. Doktora sürecinde karşılaşılan çeşitli yaşam olayları, öğrencilerin psikolojik esneklik ve dayanıklılık geliştirmesini gerekli kılmaktadır. Bu çerçevede, öğretim programlarında lisansüstü öğrencilerin bu tür durumlarla başa çıkma becerilerini destekleyecek içeriklere yer verilmesi önem arz etmektedir. “Lisansüstü Öğrenimde Esneklik ve Dayanıklılık” gibi derslerin öğretim programına entegre edilmesi, öğrencilerin motivasyonlarını sürdürebilmeleri açısından yapıcı bir katkı sağlayabilir.

Sonuç olarak, doktora sürecinin çok katmanlı doğası göz önünde bulundurularak, öğretim programlarının bireyin yalnızca akademik gelişimini değil, aynı zamanda sosyal ve duygusal gereksinimlerini de gözetten bir bütünlükle yapılandırılması gerekmektedir. Bu yaklaşım, daha sürdürülebilir, anlamlı ve yaşamla iç içe geçmiş bir doktora deneyiminin gelişimine katkı sağlayacaktır.

Ek-1 Yansıtıcı Günlük

123456789101112131415

Günlük 5

16.11.22

Yer: Bilkent Üniversitesi Kütüphanesi

Dil, insanoğlu için hep yetersiz mi kalacak?

Düşüncelerimizi dille özgürleştirmenin yanı sıra, dilin sınırladığı o biçimsel kölelikten kurtaramıyoruz. Yani günlük konuşmalarımızı yapıyoruz. Fakat düşüncelerimizi istediğimiz gibi özgür bırakıp asıl zihnimizdekileri ortaya çıkaramıyoruz. Çünkü zihnimiz bu şekilde eğitildi. Artık farklı şekilde düşünmüyor. Belki erken yaşlara edilen müdahalelerle dilin bu sınırları biraz da olsa genişletilebilir. Sanat aslında bu dili genişletmek için muazzam bir araç, renklerle, seslerle, çizgilerle ifadeleri çeşitlendiriyorsun. Dilin ulaşamadığı noktaları, dilin yetersizliğini aşıyorsun. Fakat bu eski klasik üslupla olan sanattan bahsetmiyorum. Çağdaş sanattan bahsediyorum. Yine de yetersiz. Sanırım yeterli olabilmek için telepati (ki böyle bir şeyin varlığı tartışılır) yöntemine ihtiyacımız var ya da öyle bir sistem olacak ki baktığın ya da duyduğun o şeyde anlamsal bir bütünlük göreceksin. Yalnızca masa sözcüğünden üç ayaklı ya da dört ayaklı bir şey değil. Daha bütünsel ve daha anlamsal bir yapı. Aslında bu fenomenolojiyle de yakından ilişkili, benim bahsettiğim anlam kırılmasıyla da ilişkili. Anlam fenomenler herkese göre değişiyor. Çünkü dil yetersiz. Tabi buradan biyolojik unsurlar da işin içine giriyor. Fakat insanın doğasından gelen farklılıklar fenomenlerde kırılma yaratıyor.

Yetersiz peki öyle bırakmalı mı?

Hayır bu anlamsal durumu holistik bir şekilde içine alacak bir yapı inşa edilmeli. Belki buna bizim ömrümüz yetmeyecek ve anlayamadan bu dünyadan gideceğiz. Fakat gelecek olan nesil bu durumun anlaşılmasının bu kadar sürmüş olmasına bile şaşıracaklar. Arrival dizisi bana esin kaynağı oldu. Orda bazı işaretler var ve bazı anlamların holistikliğini çıkarabiliyorlar. Yani öncesi ve sonrasını düşünmeye sevk edercesine.

Dilin yetersizliğini şu örnekle anlatabilirim

Hayatımda hiç görmediğim halde pembe, simli, kuyruklu bir kurbağa düşünebilirim. Çünkü bu özelliklerin hepsi benim deneyimlerime ayrı ayrı sunulmuştur. Ben de bunları birleştirip yeni bir yapı oluşturabiliyorum. Yani deneyimlerime sunulanları ancak birleştirebiliyorum. Sunulmayanları ise düşünmüyorum. Peki bu düşünceden hareketle kelimeler aracılığıyla hayatı ne kadar anlayabiliyim ya deneyimlerime sunulan bu kelimeler beni sınırlandırıyor ki bunu çok iyi biliyoruz. Ne kadar gezer, okur araştırırsan o kadar ufkun genişler. Ya bunlar yeterli değilse hayatı anlamada. Yeni bir araca ihtiyacımız var dilin ötesinde dilden bahsettiğim kelimelerde... ama nasıl?

Çıkar Çatışması Beyanı/ Declaration of Conflicting Interests

Yazarlar, bu makalenin araştırma, yazarlık ve/veya yayın süreci ile ilgili herhangi bir potansiyel çıkar çatışması olmadığını beyan eder.

Mali Destek/ Funding

Yazarlar, bu makalenin araştırılması, yazılması ve/veya yayınlanması için herhangi bir mali destek almamıştır.

Yayın Etiği Beyanı/ Statements of Publication Ethics

Çalışmada etik dışı bir husus bulunmadığını, araştırma ve yayın etiğine özenle uyulduğunu beyan ederiz.

Yazar Katkı Oranı/ Researchers' Contribution Rate

Çalışma, araştırmacılar arasında eşit bir işbirliği ile yürütülmüş ve raporlanmıştır.

Etik Kurul İzni/ Ethics Committee Approval Information

Bu çalışma için Hacettepe Üniversitesi, Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Kurulu'ndan 20/02/2024 tarih ve E-51944218-300-00003371070 sayılı kararı ile etik kurul onayı alınmıştır.

Kaynakça

- Abadi, A., Putri, R., Santri, D., Pratama, A., Saumardi, M., Mahmudah, K., Fitria, W., & Rozal, E. (2023). Writing english thesis in the habitus new normal post covid-19: obstacles and challenges from the students' perspective. *jo-elt (journal of english language teaching) fakultas pendidikan bahasa & seni prodi pendidikan bahasa inggris IKIP*, 10(2), 217-228. <https://doi.org/10.33394/jo-elt.v10i2.9367>
- Adams, T. E., Jones, S. H., & Ellis C. (2015). *Autoethnography*. Oxford University Press.
- Alabi, O. J., Seedat-Khan, M. & Abdullahi, A. A. (2019). The lived experiences of postgraduate female students at the University of Kwazulu Natal, Durban, South Africa. *Heliyon*, 5(11), 1-7. <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2019.e02731>
- Barrett, M. S., & Stauffer, S. L. (2012). *Narrative soundings: An anthology of narrative inquiry in music education*. Springer.
- Bartleet B. L., & Ellis, C. (2010). *Music autoethnographies*. Australian Academic Press.
- Clandinin, D. J., & Connelly, F., M. (2004). *Narrative Inquiry: Experience and Story in Qualitative Research*, Jossey-Bass Inc.
- Clandinin, D. J., & Lessard, S. (2022). *Narrative Inquiry*. Bloomsburt Academic
- Creswell, J. W. (2017). *Eğitim araştırmaları*. Edam Yayınları.
- Devos, C., Boudrenghien, G., Van der Linden, N., Azzi, A., Frenay, M., Galand, B., & Klein, O. (2017). Doctoral students' experiences leading to completion or attrition: A matter of sense, progress and distress. *European Journal of Psychology of Education*, 32, 61-77. <https://doi.org/10.1007/s10212-016-0290-0>
- Dewi, I. G. A. E. S. (2022). Students' difficulties in writing thesis during covid-19 pandemic. *Journal of Educational Study*, 2(1), 111-118. <https://doi.org/10.36663/joes.v2i1.268>
- Donohue, W. J., Lee, A. S. J., Simpson, S., & Vacek, K. (2021). Impacts of the covid-19 pandemic on doctoral students' thesis/dissertation progress. *International Journal of Doctoral Studies*, 16, 533. <https://doi.org/10.28945/4818>
- Eisner, E. W. (2002). *The Arts And The Creation Of Mind*. Yale University Press.
- Ellis, C., Adams, T. E, & Bochner, A. P. (2011). Autoethnography: An overview. *Forum Qualitative Social Research*, 12 (10), 28-42.
- Elliott, D. J. (1995). *Music Matters: A New Philosophy Of Music Education*. Oxford University Press.
- Estupiñá, F. J., Santalla, A., Prieto-Vila, M., Sanz, A., & Larroy, C. (2024). Mental health in doctoral students: Individual, academic, and organizational predictors. *Psicothema*, 36(2), 123–132. <https://doi.org/10.7334/psicothema2023.156>
- Fer, S. (2020). *Öğretim tasarımı*. Anı Yayıncılık.
- Hikmah, S. R. L., Karimah, A., & Prasetyo, B. (2024). The relationship between peer social support and the stress level of midwife students who compile a thesis at Universitas Airlangga. *World Journal of Advanced Research and Reviews*, 21(1), 811-816. <https://doi.org/10.30574/wjarr.2024.21.1.0080>

- Ibrahim, I. M., & Fahmawati, Z. N. (2023). Overview of adversity quotient on students who are compiling thesis at university. *Indonesian Journal of Education Methods Development*, 21(1), 10-21070. [10.21070/ijemd.v21i.693](https://doi.org/10.21070/ijemd.v21i.693)
- Jones, S. H., Adams, T., & Ellis, C. (2013). *Handbook of autoethnography*. Left Coast Press: California.
- Jones, M. (2013). Issues in doctoral studies—forty years of journal discussion: where have we been and where are we going?. In *Proceedings of the Informing Science and Information Technology Education Conference* (pp. 83-104). Informing Science Institute. <https://doi.org/10.28945/1871>
- Jung, C. G. (2022). *Bilinç ve bilinçdış*. Pinhan Yayıncılık.
- Kaakinen, P., Suhonen, M., Lutovac, S., & Kaasila, R. (2023). Students experiences of peer-support during a Master's thesis process, *Clinical Nursing Studies*, 5(2), 22-28. <https://doi.org/10.5430/cns.v5n1p22>
- Karlina, E., Sutja, A., & Yusra, A. (2023). Stress symptoms of students who complete late thesis at the faculty of teacher and education jambi university. *SUJANA (Education and Learning Review)*, 1, 1-16. <https://doi.org/10.56943/sujana.v2i1.245>
- Kılıç, T. (2020). *Bağlantısallık, yaşamdaşlık: "Beyin nedir?"den, "yaşam nedir?"e bir bilim serüveni*. Ayrıntı Yayınları.
- Kılıç, T. (2024). *Nasıl daha iyi ve güzel bir yaşam kurabiliriz? Beyinbilimin yanıtı*. Doğan Kitap.
- Koşar, D. & Ayanoğlu, Ç. (2023). Doktora terkine ilişkin bir anlatı araştırması. *TEBD*, 21(1), 208-234. <https://doi.org/10.37217/tebd.1195002>
- Li, F. L., Wang, C. Y., & Yue, X. G. (2022). Impact of doctoral student training process fit on doctoral students' mental health. *International Journal of Mental Health Promotion*, 24(2), 169–187. <https://doi.org/10.32604/ijmh.2022.020034>
- Liang, Z., Zeng, Q., Zhang, M., Luo, H., Huang, S., Li, J., & Yi, D. (2021). How course support and academic support impact on Chinese graduate students during the covid-19: the multiple mediating roles of thesis writing and anxiety. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), 265. <https://doi.org/10.3390/ijerph19010265>
- Maddineshat, M., Yousefzadeh, M. R., & Hashemi, M. (2019). Evaluating the academic advisors' communication skills according to the students living in dormitory. *Journal of Education and Health Promotion*, 8(1), 62. https://doi.org/10.4103/jehp.315_18
- Mahadzir, M. D. A., Quek, K. F., & Ramadas, A. (2021). Group-based lifestyle intervention strategies for metabolic syndrome: A scoping review and strategic framework for future research. *Medicina*, 57(11), 1169. <https://doi.org/10.3390/medicina57111169>
- Maharani, F. A., Dewi, E. I., & Kurniyawan, E. H. (2022). The correlation of peer social support with anxiety levels of students working on undergraduate thesis at the faculty of nursing, *University of Jember*, 2(1), 56-62. <https://doi.org/10.53713/nhs.v2i2.92>
- Mavrogalou-Foti, A. P., Kambouri, M. A., & Çili, S. (2024). The supervisory relationship as a predictor of mental health outcomes in doctoral students in the United Kingdom. *Frontiers in Psychology*, 15, Article 1437819. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2024.1437819>
- Merga, M. K., Mason, S., & Morris, J. E. (2020). ‘What do I even call this?’ challenges and possibilities of undertaking a thesis by publication. *Journal of Further and Higher Education*, 44(9), 1245-1261. <https://doi.org/10.1080/0309877X.2019.1671964>
- Meyer, H. S., Preisman, K. A., & Samuel, A. (2022). Get connected: A scoping review of advising online graduate students. *Online Learning*, 26(3), 274-292
- Miles, M. B., & Huberman, A. M. (2021). *Nitel veri analizi*. Pegem Akademi.
- Mizany, M., Khabiri, M., & Sajadi, S. N. (2012). A study of the capabilities of graduate students in writing thesis and the advising quality of faculty members to pursue the thesis. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 31, 5-9. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2011.12.006>
- Ollerenshaw, J. A., Creswell J. W. (2002). *Qualitative inquiry*, Sage Publications, 8(3), 329-347

- Packer, M. J. (2008). Is Vygotsky relevant? Vygotsky's Marxist psychology. *Mind, culture, and activity*, 15(1), 8-31. <https://doi.org/10.1080/10749030701798607>
- Pensoneau-Conway, S. L., Adams, T. E., & Bolen, D. M. (2017). *Doing autoethnography*, Sense Publishers.
- Reimer, B. (2003). *A philosophy of music education: Advancing the vision*, Prentice Hall.
- Squire, C., Davis M., Esin, Ç., Andrews, M., Harrison B., Hyden L. C., & Hyden M. (2014). *What is narrative research?* Bloomsbury Academic.
- Subia, G. S., Gaston, C. O., Gaspar, J. F. A., Padilla, D. A. S., & Valenzuela, M. D. A. (2022). Thesis writing amidst the Covid-19 pandemic: The case of hospitality and tourism management students of wesleyan university philippines. *Open Journal of Social Sciences*, 10(2), 191-198. <https://doi.org/10.4236/jss.2022.102013>
- Veresov, N. (2005). Marxist and non-Marxist aspects of the cultural-historical psychology of LS Vygotsky. *Outlines. Critical Practice Studies*, 7(1), 31-49. <https://doi.org/10.7146/ocps.v7i1.2110>
- Vygotsky, L. S. (2018). *Dil ve düşünce* (F. Ergiz, Çev.). Roza Yayınları.
- Vygotsky, L. S. (2019). *Çocuklarda hayal gücü ve sanat* (F. Ergiz, Çev.). Roza Yayınları.
- Vygotsky, L. S. (2020). *Zihinsel gelişim süreçleri* (F. Ergiz, Çev.). Roza Yayınları.
- Vygotsky, L. S. (2022a). *Çocuklarda hayal gücü ve sanat* (F. Ergiz, Çev.). İstanbul: Roza Yayınevi.
- Vygotsky, L. S. (2022b). *Toplum içindeki zihin: Yüksek zihinsel işlevlerin gelişimi* (B. Akın, Çev.). İstanbul: Pinhan Yayıncılık

EXTENDED SUMMARY

This study explores the doctoral journey of the researcher through the lens of autoethnography, focusing on the intertwined processes of thesis writing and the development of an instructional design model in music education. Structured within a narrative inquiry framework, the research aims to uncover how individual experiences, socio-cultural contexts, and cognitive transformations converge during the formation of a pedagogical model.

The methodological foundation of the study is grounded in autoethnography, enabling a rich, reflective examination of the researcher's lived experiences. Reflective journals serve as the primary data source and are metaphorically conceptualized as entries from a ship voyage log, capturing the evolving course of the research journey. These journals are organized into three chronologically sequenced phases: (1) Pre-doctoral period – representing the departure point of the voyage, includes the period prior to doctoral acceptance, (2) Doctoral coursework phase – focusing on how the researcher's prior teaching experiences shaped motivations and were transferred into the doctoral process and design development, (3) Dissertation phase – documenting the emotional and intellectual challenges faced during thesis writing and how the researcher responded to them.

The data were analyzed through Clandinin and Connelly's three-dimensional narrative inquiry framework—interaction (personal and social), continuity (past, present, future), and situation (institutional and physical context)—in combination with Creswell's temporal orientation, enriching the interpretive process through spatial and temporal layering.

The findings suggest that the doctoral journey is not merely an academic process but a multi-dimensional voyage shaped by personal resilience, social interactions, and shifting external conditions. Advisor guidance and peer support were found to be instrumental in fostering psychological anchoring and cognitive development, aligning with Vygotsky's concept of the Zone of Proximal Development (ZPD) and his emphasis on social interaction as a catalyst for learning. The study also integrates Kılıç's (2020, 2024) concept of "yaşamdaşlık" (culture of coexistence), highlighting how shared meaning and mutual presence contribute to transformative learning within relational spaces.

Furthermore, the researcher's journey was deeply influenced by economic and contextual disruptions such as the COVID-19 pandemic, natural disasters, career changes, and personal milestones. These external factors tested the researcher's adaptability and emotional endurance, underscoring the need for doctoral programs to address not only cognitive but also emotional and existential dimensions of learning.

The instructional design model developed through this process is grounded in Vygotsky's socio-cultural theory and is structured around the principles of interaction, reflection, and co-construction in music education. The maritime journey metaphor served not only as an analytical tool but also as a narrative structure, portraying the doctoral process as a voyage through unpredictable academic waters—sometimes calm and inspiring, at other times stormy and disorienting.

This study offers implications for doctoral education and curriculum development, recommending that institutions embed reflective, relational, and resilience-building components within doctoral training. By illustrating how autoethnographic inquiry can bridge the personal and academic, the study advocates for a more human-centered and coexistence-oriented doctoral experience, where transformation is cultivated through shared meaning, social support, and narrative continuity.